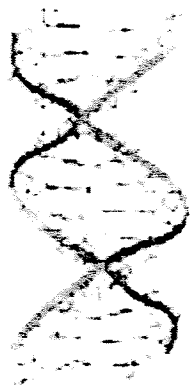

**WILL THE REAL COHANIM
PLEASE STAND UP!**

The use of DNA in proving Cohanitic descent

Rabbi Efrem Goldberg

כ וְאֹתָהּ תִצְנֶה | אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת
 כא וְךָ כִּתִּית לְמָאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: בְּאֹהֶל מוֹעֵד
 מִחוּץ לַפְּרָכֶת אֲשֶׁר עַל־הַעֲזוֹת יַעֲרֹף אֹתוֹ אֶהְרֹן וּבָנָיו
 מֵעֶרֶב עַד־בֹּקֶר לִפְנֵי יְהוָה חֶקֶת עוֹלָם לְדֹרֹתֶם מֵאֵת
 כ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאֹתָהּ תִקְרַב אֵלֶיךָ אֶת־
 אֶהְרֹן אַחִיךָ וְאֶת־בָּנָיו אֹתוֹ מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַהֲנוֹ־
 לִי אֶהְרֹן נָדָב וְאַבִּיהוּא אֶלְעָזָר וְאַיְתָמָר בְּנֵי אֶהְרֹן:
 ב וְעֲשִׂיתָ בְּגָדֵי קֹדֶשׁ לְאֶהְרֹן אַחִיךָ לְכְבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת:
 ג וְאֹתָהּ תִדְבַר אֶל־כָּל־חַכְמֵי־לֵב אֲשֶׁר מִלְּאֲתֵיךָ וְיַחַ
 חֲכָמָה וְעָשׂוּ אֶת־בְּגָדֵי אֶהְרֹן לְקֹדְשׁוֹ לְכַהֲנוֹ־לִי:

SHMOS ① שֶׁמֶן (כח: 14)

²⁰ Now you shall command the Children of Israel that they shall take for you pure olive oil, pressed for illumination, to kindle a lamp continually. ²¹ In the Tent of Meeting, outside the Partition that is near the Testimonial-tablets, Aaron and his sons shall arrange it from evening until morning, before HASHEM, an eternal decree for their generations, from the Children of Israel.

¹ Now you, bring near to yourself Aaron your brother, and his sons with him, from among the Children of Israel — Aaron, Nadab and Abihu, Elazar and Ithamar, the sons of Aaron — to minister to Me. ² You shall make vestments of sanctity for Aaron your brother, for glory and splendor. ³ And you shall speak to all the wise-hearted people whom I have invested with a spirit of wisdom, and they shall make the vestments of Aaron, to sanctify him to minister to Me.

ח וְקֹדְשָׁתוֹ כִּי אֶת־לֶחֶם אֱלֹהֶיךָ הוּא מִקְרִיב קֹדֶשׁ
 ט יְהִי־לָךְ כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה מִקְדָּשְׁכֶם:

⁸ You shall sanctify him, for he offers the food of your God; he shall remain holy to you, for holy am I, HASHEM, Who sanctifies you. ⁹

MAGEN AVRAHAM ③ מַגֵּן אַבְרָהָם (ל: 3)

ד לפסוק ראשון
 בקריאת המורה (רשי ור"ן) והרא"ש כ' להיות ראש המדברים בכל קטן עם
 לדבר ולדרוש תמלה וה"ה בשינה ידבר בראש (רשי ניטין) וכן בעי"ד ס'
 כ"ה כה"ה דאס פלה ישראל ראשון חין מחייבין אותו י' והו' דקר' הסמכתא
 הוא וכן ס' החו' במולין דף פ"ז) וז"ע דכניטין דף ג"ע חזרי' כה"ה דחורי'
 ה"ה וגם הרמב"ם מנחה במנין המלות ס' ל"ב ועיין פ"ד מהל' כלי המקדש
 וענח"מ ס' ספ"ב וכן הר"ב ס' ל"ד בשם סמ"ג בפשיטות דחוריית' ה"ה
 וכן בשמות מהר"ם ס' ק"ו וירושלמי פ"ה דניטין מייח' פלוגתא דחמורה
 בזה ועיין במהרי"ק ש"י

KORBAN NESAN'EL ④ קֹרְבָן נְסָאֵל (ג: 1)

. [ש] ת"ר וקדשו לכל דבר שנקדשה . ונפרק כפי הדם ס' ה' חסוק רביט דהך דרשא אסתכתא בעלתא הוא כמו ליסול מנה יפה ראשון דאיט יכול לגטת כנ"ד פ"ג וכו'
 טקטות . וז"ע דהכא בשמטין אמרו' כהדוא דלורייתא הוא . מנן אכרסס ס' ר"א ס"ק ד' פ"ג . ולי לק"מ דהא דפריך חזני דכתיב שמוס דלורייתא הוא קאי לאיך אמוראי דתפקי מקרא אחרינא . ומדע דאי
 נמ"ד וקדשו מאי פריך הא אינספיק דכתי שמוס לנוי שקורין אחר כהן ולהקדומו לישראל וכו' מה משני דלורייתא ומפני דכתי שמוס . הא סינה לאיך מ"ד שאית לן למימר מורה אהרס כן להקדום כהן לנוי וגוי
 לישראל מפני דכתי שמוס . אבל נמ"ד וקדשו לכל דבר שאיך שייך לומר שאהרס מורה כן להקדומו מפני דכתי שמוס ופנין בירושלמי דמייסי פלוגתא דאמוראי י' מדלורייתא אי לאי . ומלשוא דידן סביבא ליה כמ"ד
 מדלורייתא היא ולכן שייך שפיר לטענה חייך אמוראי .

SHULCHAN ARUCH ⑤ הלכות צדקה (ס' כא)

ב (ח) הלא יקדים חכם ישראל (ס) לכהן
 עשה-הארץ לברך לפניו (ט) ידרך חק ומשפט כהנה, אבל לתת לו החכם (י) רשות שיצדק, אין צדק פלוס.
 (יא) אבל כהן תלמיד-חכם (יב) מצוה להקדימו, שנאמר וקדשתו, (יג) לפתח (ד) ראשון ולברך
 ראשון (ועין לעיל סימן קסו סעיף יד):

MISHNA BERURA ⑥ הלכה ברכה

(יג) לפתח ראשון. בקריאת (ט) התורה, ולברך ראשון.
 בסעודה (י) בכרפת המוציא ובכרפת-המזון, וכן להוציא בקדוש,
 דין-קדשותו הוא לכל דבר שבקדשה. וכתבו הפוסקים, דבכלל לפתח
 ראשון הוא להיות ראש המדברים בכל קבוץ עם ולדרש תחלה, והוא
 הדין בישיבה ודבר בראש ועין במגן-אברהם שמצדד להלמוד
 מן-קדשותו הוא דאורייתא (ולא אסמכתא בעלמא). ומכל מקום אם הפה
 רוצה לחלק כבוד לאחר בכל זה, רשאי, ורק בקריאת התורה אינו יכול
 למחל, וכדלעיל בסימן קלה במשנה ברורה סעיף-קטן ט. אמרינן בגמרא,
 דהכהן יטל מנה יפה ראשון ונרוצה לומר, שישאל צריך לתן לכהן מנה
 יפה ראשון לכל המסבין; והינו דוקא בחברים המסבין בסעודה או
 בצדקה, אבל כשהכהן חולק איזה שתפות עם חברו ישראל לא, דאדרבה,
 אמרינן בגמרא: כל הנותן עינו בחלק יפה אינו רואה סימן ברכה לעולם.
 וצריך עיון למה אין נזהרין עכשו להקדים לכהן לכל הנך מלי נמ"א, ועין
 שם שמצדד למצא קצת טעם למנהג, ומכל מקום לכתחלה בודאי יש
 לזהר בזה. טוב להקדים הלוי גם-כן לישראל, אם הם שוין בחמיה,
 (יא) בכרפת-המזון וב'המוציא' (יב) וכן בנתינת הצדקה, דהא מקדימין
 אותו בקריאה גם-כן לפני ישראל:

MISHNA BERURA ⑦ הלכה ברכה (ס' קס"ו צ"ג)

(ע"ה) יאמר
 תחלה וכו'. הינו אפלו (סד) הגדול הוא הבודע או בעל-הבית, משום
 מדת ענוה צריך לטל רשות, כאלו הם גדולים ממנו ולתן נאה לברך.
 כשיש שם כהן (סה) שמצוה להקדימו, וכנ"ל, אם רוצה אחר לכבד.
 והוא הדין לכרפת-המזון, צריך לטל ממנו רשות (סו) מהני מה
 שיאמר ב'רשות הכהן' אם לא נתן לו הפה רשות]:

RAMA ⑧ הלכה (ס' קכ"ח)

* אסור להשתמש (פנ) בכהן אפלו בזמן הנה, (קעד) דהני במועל בהקדש, (קעה) אם לא
 (פג) [פג] מחל על כך: (מרדכי בהנהגות דגיסין):

MISHNA BERURA ⑨ הלכה ברכה

(קעה) אם לא מחל על כך, אבל אם מחל מפר, שכבוד הנהגה נכמו לפתח ראשון או
 לטל מנה יפה ראשון וכדומה מדברים שאנו מחבין לכבדם] נתן להם רק להנאתם, לפיכך בידו למחל ולתן רשות לישראל להשתמש בו.
 (קל"ה) ויש מי שאומר, שאינו יכול לתן רשות להשתמש בו אלא-אם-כן יש לו איזה הנאה, כגון בשכר, או אפלו בחנם לאדם חשוב שהוא חפץ
 לשמשו ונהנה מזה, אבל אם אין לו שום הנאה מזה אין יכול למחל, דאף-על-גב דכבוד יוכל למחל, (קלט) שמוש ענין של בזיון הוא,
 (קמ) וטוב להחמיד לכתחלה, ולהשתמש בהם שריות בזויות, בודאי יש לזהר [מגן-גבורים]:

ה) קנציו למליון שלפום דינא נקטינון שרשאי הכהן למחול על כבודו ולהגיש מגדנות או משקאות לפני אורחים או לפני קהל לומדים, שכשם שחכם שמחל על כבודו כבודו מחול, וככה"ג לא חשיב דרך בזיון, כמבואר להדיא בקידושין (לב:). ה"ג כהן רשאי למחול, ומכל שכן כשמתעורר הכהן מעצמו ומשמש את הקהל מרצונו הטוב, ש"ל דלכ"ע רצונו זהו כבודו. וכיו"ב כי התוס' כתובות (סב:). בד"ה אלא, בהא דאמרינן יוצאים ברשות לתלמוד תורה, וכמה אורחא דמילתא, (פרש"י, שורת דרך ארץ שלא ישא עליו חטא ואפ"י הוא יכול לפתוחה שתתן לו רשות). חודש כאן ותודש בבית וכו', והקשו התוס', שא"כ היאך יצאו ר' עקיבא ואינך רבנן שנים רבות, ותירצו דהתם בלא פיתוי היו נשותיהן שמחות שבעליהן הולכים ללמוד תורה, ואדרבה אדעתא דהכי נישאו להם. ע"ש. הא קמן שכאשר מקדימים להציע הדבר יותר קל, וה"ג הכא, וכ"כ כיו"ב מרן החד"א בראש דוד (סוף פר' בהעלותך) בשם הגאון מהר"י הכהן, ע"ש. וכ"כ הגאון מבוטשאטש באשל אברהם (קמא ותנינא). וכ"כ באורחות חיים החדש ובכף החיים (ס"ס ככה). ע"ש. וא"צ לומר שאם מקבל הכהן שכר טירחא על שירותו שבודאי שמוטר להשתמש בו, והו"ו לאצטרופי מ"ש הרב יפה מראה (פ"ה דברכות) שבזה"ו שאין לנו כהנים מיוחדים מותר להשתמש בהם אע"פ שלענין איסורי כהונה אין להקל כלל. * * *

YABIA OMER (10) איה יב"ץ אומר
R' AVAIA YOSEF (א: כז)

.. ומיהו כל זה במוחל על כבודו אבל במוחל על בזיונו כגון שבא ליצוק מים על דיו נכון להחמיר אפ"י בכהן עם הארץ. ודלא כהמל"מ שם. ועי' בס' החינוך (מצות רסט) שכי, שאין נמנעים מכבוד זה אלא לבעלי עבירות כהנים, וכבר אמרו במזור ת"ח קודם לכהן גדול עם הארץ. וכי המנחת חינוך, שמכאן

ARUCH HA SHULCHAN (11) ארוך השולחן (ק כח: קד)

עב ולפ"ז הדין ברור דכהן ברצונו יכול לשמש ולשרת ברצונו ודלא כמי שאומר דכשלא יגיע להכהן הנאה אסור ולא מהני סחילתו [ט"ז סוף סקל"ע] וכבר השיטתו [ח"ר סק"ל ונח"ט סקל"צ] וכן לא נראה לענ"ד מי שכתב שבכהן ע"ה מותר להשתמש [מל"מ טס] דאמרי התורה חילקה בין ע"ה לת"ח והרי מבואר לקמן סימן קל"ה דהמנהג הפשוט דאפילו כהן ע"ה קודם לקרות לפני חכם גדול ישראל ע"ש וכן יש שכתב להקל משום דהאידינא ליכא מיוחדים כהונה והלילה לומר כן ולהמיל דופי בקדושת כהנים וכבר צווחו על זה ככרוכיא [עכנ"י ס"ס כ"ז] ועיקרא דדינא כן הוא דשלא ברצונו הכהן אסור להשתמש בו וברצונו מותר ונ"ל דגם כהן בכהן אסור להשתמש או אפשר דוקרשתו הוא רק על ישראל וכל מה שחשבו חז"ל בוקרשתו לפתוח ראשין וכו' לא שייך מכהן לכהן וצ"ע לדינא וגם יש להסתפק אם מותר להשתמש בכהן בעל מים כיון דלא חזי לעבודה ולא קרינן ביה כי את לחם אלהיך הוא מקריב וכן נראה עיקר :

MAGEN AVRAHAM (12) מגן אברהם (רס: קז)

. אמרו' בגמ' וליטול מנה יפה רחשון הכהן קודם ופ"י הנה' וסר"ש דדוקא דמעשר עמי המתחלק בחוף הבית או בלדקה או כחנ"י המסוכין כספודס חגל כמדי דשותפות לל דחמרי' הנותן עיניו בחלק יפה חינו רואה סי' ברכה לפולס. ונ"ס למה חזן מברין עכשו להקדים הכהן לכל הק מלי דש לזכר בזה מאחר שמדמורייתת' הם. והאפשר דחזן חזו כקפ"ז ביחוס' הכהונה וכמ"ס סס' תנ"ז.

EZRA (13) אצרא (קס: קע)

ומבני הכהנים בני חביה בני הקוץ בני ברזלי אשר לקח מבנות ברזלי הגלעדי אשה ויקרא עלי- שמם: אלה בקשו כתבם המתייחדים ולא נמצאו ויגאלו מן הכהונה:

⁶¹ Of the children of the Kohanim: The children of Habaiah, the children of Hakkoz and the children of Barzillai, who took wives from the daughters of Barzillai of Gilead* and were called by their name. ⁶² These sought their genealogical records, but they could not be found, so they were disqualified from the priesthood

מיוחס שיצא הוא ואשתו שידענו שהיא כשרה למדינה אחרת ובא הוא והיא ובנים כרוכין אחריהן ואמר אשה שיצאת עמי היא זו ואלו בניה אינו צריך להביא עדים לא על האשה ולא על הבנים. מתה ואלו בניה צריך להביא עדים שאלו בניו ואינו צריך להביא עדים על אמן שהיתה כשרה מפני שכבר הוחזק שיצא מעמנו באשה כשרה: ז יצא כהן מיוחס למדינה אחרת ובא הוא ואשתו ובניו ואמר אשה זו נשאתי ואלו בניה צריך להביא עדים שאשה זו כשרה. ואינו מביא עדים שאלו בניה. והוא שיהיו כרוכין אחריה. ואם בא בשתי נשים והביא ראיה על האחת אע"פ שהבנים קטנים וכרוכין אחריה צריך להביא ראיה עליהם שמא בניו מן האחרת הם ונכרכו אחר זו המיוחסת פ הוא הוא ובניו ואמר אשה נשאתי ומתה ואלו בניה מביא עדים שאותה האשה כשרה היתה ושאלו בניה: וכדון הזה דנין בישראל מיוחס ובלוי מיוחס. ואח"כ נגיד על בנו זה שהוא מיוחס כדי שיהיה ראוי לסנהדרין: ט אין מעלין משטרות לכהונה. כיצד הרי שהיה כתוב בשטר פלוני כהן לזה מפלוני או הלוהו כך וכך והעדים למטה אין מחזיקין כהן זה שהוא מיוחס שמא לא העידו אלא על המלוה: בדיא לעיני ייחוס אבל לחוקה שיהיה בחזקת כהן ככהני זמן זה ויאכל בתרומה וחלה של דברי סופרים ובשאר קדשי הגבול מעלין מן השטרות ועל פי עד אחד ומנשיאות כפים ומקריאה בתורה ראשון י וכן כל כהן שאמר בני זה כהן נאמן להאכילו בתרומה ולהיותו בחזקת כהן ואינו צריך להביא ראיה לא על הבנים ולא על האשה:

RAMBAM (14) כ"ח פ"א

ה'כ"ח פ"א
ס"ב

א כל הכהנים שבזמן הזה בחזקה הם כהנים. ואינו אוכלין אלא בקדשי הגבול. והוא שהיה תרומה של דבריהם. אבל תרומה של תורה וחלה של תורה אין אוכל אותה אלא כהן מיוחס: ב אי זהו כהן מיוחס זה שהעידו לו שני עדים שהוא כהן בן פלוני הכהן ופלוני בן פלוני הכהן עד איש שאינו צריך בדיקה. והוא הכהן ששימש על גבי המזבח. שאילו לא בדקו בית דין הגדול אחריו לא היו מניחין אותו לעבוד: לפיכך אין בודקין מן המזבח ולמעלה ולא מן הסנהדרין ולמעלה שאין ממנין בסנהדרין אלא כהנים ולויים וישראלים מיוחסין:

ג חלה בזמן הזה ואפילו בארץ ישראל אינה של תורה שנאמר בבואכם אל הארץ ביאת כולכם ולא ביאת מקצתכם וכשעלו בימי עזרא לא עלו כולם וכן תרומה בזמן הזה

השגת הראב"ד
ה"ל. וכן התרומה בזמן הזה של דברי סופרים הוא לפיכך אוכלין אותה הכהנים. פ"א פ"ב ב"מ פ"ג כ"ח פ"א פ"ב פ"ג פ"ד פ"ה פ"ו פ"ז פ"ח פ"ט פ"י פ"יא פ"יב פ"יג פ"יד פ"טו פ"טז פ"יז פ"יח פ"יט פ"כ פ"כא פ"כב פ"כג פ"כד פ"כה פ"כו פ"כז פ"כח פ"כט פ"ל פ"מ פ"נ פ"ס פ"סא פ"סב פ"סג פ"סד פ"סה פ"סו פ"סז פ"סח פ"סט

של דברי סופרים ולפיכך אוכלים אותה הכהנים שבזמנינו שהן בחזקה:

ד מי שהעידו לו עדים שראוהו שהיה אוכל תרומה של תורה הרי זה מיוחס. ואין מעלין ליוחסין לא מנשיאות כפים ולא מקריאה בתורה ראשון ולא מחלוקת תרומה בבית הגרנות ולא על פי עד אחד: ה כהן מיוחס שאמר בני זה כהן הוא אין מעלין אותו ליוחסין על פי עד שביא עדים שהוא בני

RAMA (15) כ"ט פ"א (ג' : כ')

(ה) יד לא יקרא שם לחלה עד שתאפה, שאם יקרא לה שם (טו) אינו רשאי (ו) לאפותה, ואם יניחנה כף (טז) תחמיץ (יז) ואינו רשאי (יח) לשפך ביוס טוב. וזאם שכתב וקרא לה שם, (יח) וטילנה (ס) לצונן וימנענה מלהחמיץ: הגה (כ) ואם יש כהן (ט) [ט] קטן שלא ראה קרי (כא) או גדול (י) ששכל לקריו, מותרים לאפות החלה בשבילו (טו). ויש אומרים (כב) שאין מאכילין חלה בזמן הזה לשום (לא) כהן (מהרי"א). יש אומרים דמטר (כג) ביוס טוב ללוש (יג) פחות מכשעור כדי לפטר עצמו מן החלה (ד"ר ריש פרק אלו עוברין):

(כב) שאין מאכילין וכו'. שאין מחזיקים אותו ככהן ודאי, דדלמא נתחלה אחת מאמותיה. ומכל מקום לדינא, דעת הרב בדעה הראשונה דנותנין לקטן או לגדול ששכל לקריו [ש"ך ב"י] סימן שכב אות ט: וכתב הפריימג"ד: ומכל מקום לא ראיתי לנהוג בן אף בפסח. ובמדינותינו יש באיזה מקומות שנותנין לכהן גדול ששכל לקריו בפסח. ועין במגן אברהם שכתב טעם למה דוקא בפסח הפנהג לתן:

(16) מש"כ בחורה

BEIR HEITAV (17) ג"כ ה"ט

(פג) מחל על כף. הקשה הט"ז: הא קי"ל וקדשתו בע"כ, דאם נשא גרושה כופין אותו שיגרשנה, ואמאי לא ניקא שהוא מוחל על קדשתו. ע"כ העלה דהטעם דיוכל למחל הוא משום דיש לכהן הנאה מזה, ולפי זה העלה: כל זמן שאין לכהן הנאה ממה שעושה מלאכה לאמרים אסור להשתמש בו אע"ג דמחל, ע"ש. ואשתמיט להרב ט"ז מ"ש הפך דכי כפי הנזקין על שם מהרים וז"ל: ולא כמ"ש, כיון דמקדשתו יליף אמאי לא יכפר אותו, דה"מ גבי נושא נשים בעברה אבל לפתח ראשון ולכרך ראשון דלא הוי אלא כבודו יכול למחל, ע"ש, הרי שכתב דשאני נושא נשים בעברה. ובה נסתלק ג"כ מה שהקשה על הלבוש, ע"ש. א"כ לדברי הפך דכי שם משמע דלעולם יכול למחל על כבודו אפלו אי לא מטי הנאה לכהן מזה, ע"ש, ודלא כט"ז. גם את זה ראיתי, שהרב מ"א הביא ראיה דיוכל למחל מההיא דפי הדורע שכתב שיהיה לו עבד כהן, ע"ש, ונראה דלפי דעתו שהכין מה שאמר הש"ס שם דא"ל לשמעה וכו' והינו לשמעה דרבא, א"כ אינה ראיה, דרבא נמי כהן היה, ע"ש ברש"י וכתוסי ד"ל דכהן רשאי להשתמש בכהן אחר, ע"ל ס"ק ח' מש"ש, ורש"י שם כתב: לשמעה דבע"ה והיו נותנין מתנות לשמעה, ע"ש, ומכאן יש ראיה, שהרי הבע"ה היה ישאל, ואפשר שזה נחפז ג"כ המ"א אלא שקצר בלשונו. ועין במ"א ס"ו רא ס"ק ד שכתב שם דאין אנו בקיאים בחיובי הפנהג מש"ה אין אנו נזהרין עקש בקדשת כהן, ע"ש. ובכנסת יחזקאל ס"ס צו פתב: חלילה להוציא לעז על יחסי כהנה בזמן הזה, ע"ש, ועין מהרש"ד"ם ח"א ח' סימן רלה ומהר"ט ס"ו קמט ובתשובת חו"ט השני ס"ו יז ובתשובת שכות יעקב ח"א ס"ו צג, ועין בש"ע א"ע ס"ו ס"ק ב מש"ש:

22) שטראמן אנטו (22) שטראמן אנטו

ב) הקרי עיברי כוכבים (י) נכון ליותר הכון
(ז) מילוך עליהם, מהר"מ ומוס' פ' המקבל) ד' (אט"פ) (ד) שם
(ה) מקויון (תמ"ס והנמ"ס) שם ס' ירחים (ז) (י) ונכון להמיה [ד] אכל
קבר של מותר לעבודה כוכבי' תעמל כול ישראל (תש"ס) ס' ק"ד ורמ"ב:

23) פיסטלי טשטווא

(23) ונכון להחפיר . ע"י בדגמ"ר שכתב וז"ל ולדעת הראב"ד פ"ה מגזירות הלכה י"ז דה"בא שכבר עמא בוב אינו מוזהר על הטומאה ה"כ כהנים בזה"ז אינם מוזהרין על הטומאה ואף דלא קי"ל כהראב"ד מ"מ במת עובד כוכבים איכא כ"ס כו' ולכן נלע"ד דמי שרוצה לסמוך בזה להקל לענין טומאת הבל ח"ן מוחין בידו . ושוב כתב דכל מה שכתבתי נמשכתי אחר דברי המג"מ פ"ג מאכל דלדעתו סובר הראב"ד שאין איסור כלל לכהן שכבר נטמא לטמא עלמו אבל עכשיו נתתי אל לבי שאולי לא אמר הראב"ד אלא לענין חיוב מלקות כו' ולכן הדרכא בו מלהחיר לכהן לילך על קברי כו' עכ"ל ע"ש . [ועי' בתשו' ח"ס סי' בל"ט כתב עליו שלא ירד לעומק והביא דהראב"ד בתמים דעיס סי' רל"ו פסק להדיא כהרמב"ם ורוב הפוסקים ע"ש וגם בתשו' הקודמת בד"ה ומ"ש . עוד הביא שם דברי הרא"ש בהלכות טומאת כהנים סי' ו' דמיייתי דעת ר"ת (בשבוטות י"ז ע"א ד"ה נויר ועי' בהגהות מהר"י ברלין שם) דבאותו יום שנטמא הכהן שוב אין ב"הותו יום תוספת טומאה ומה"ט מותר לטמאות עלמו עוד . וכתב דר"ת מפרש סוגיא דנויר מ"ב ע"ב כפירוש רש"י שם נמצא לר"ת ורש"י אי נטמא כבר ב"הותו היום שוב אין כ"ן איסור דאורייתא וכ"פ ר"א ממך בס' ירחים סי' שי"א ע"ש והמג"מ בפ"ג מאכל לא ידע אלא דעת הראב"ד ולא דעת רש"י ור"ת ור"מ . ומסיק במקום ספק סבכה (עו' בס"ק בלפני זה) ים לסמוך כו' ע"ש היטב . ועי' בתשו' שב"י ה"ב סי' ז"ה במ"ש בענין כהני ח"ל אי מותרים לטמאות בטומאה דרבנן . וגם בתשו' ח"ס סי' בל"ז מ"ש בזה :

24) DNA

HOW IT WORKS

A genetic marker is a variation in the nucleotide sequence of the DNA, known as a mutation. Mutations which occur within genes – a part of the DNA which codes for a protein – usually cause a malfunction or disease and is lost due to selection in succeeding generations. However, mutations found in so-called "non-coding regions" of the DNA tend to persist.

Since the Y chromosome consists almost entirely of non-coding DNA (except for the genes determining maleness), it would tend to accumulate mutations. Since it is passed from father to son without recombination, the genetic information on a Y chromosome of a man living today is basically the same as that of his ancient male ancestors, except for the rare mutations that occur along the hereditary line.

A combination of these neutral mutations, known as a haplotype, can serve as a genetic signature of a man's male ancestry. Maternal genealogies are also being studied by means of the m-DNA (mitochondrial DNA), which is inherited only from the mother.

America's first genealogy driven DNA testing service

ORDERING | [PROJECTS](#) | [TESTIMONIALS](#) | [PRIVACY](#) | [FAQ](#) | [ABOUT](#)

SEARCH BY SU

Begins with

search

[search tips](#)

Cohanim Test

PATERNAL | **MATERNAL** | **NATIVE AMERICAN** | **COHANIM**

The Cohanim DNA Sequence tests the Y chromosome of males to determine if they carry the Cohanim DNA. The Cohanim DNA Sequence is based on extensive scientific research.

Results for the Cohanim DNA Sequence tests are placed in the Family Tree DNA database. Those who sign a release form participate in matching, to find others to whom you are related. Your Cohanim DNA Sequence provides life time matching at Family Tree DNA. You will be provided with an email notification when a result becomes available that is a match or near match to your DNA Sequence.

Your Certificate will show your markers and the sequenced markers used in the test for the Cohanim referred to in the article published in **Nature - Volume 385 -2 January 1997**. Like all other tests from FTDNA, your results will be placed in our Y-DNA database and you will receive a report and Certificate.

I would like to order a:

Cohanim Match	order now	\$299
---------------	---------------------------	-------

[top](#)

[affiliates program](#)

Family Tree DNA - Genealogy by Genetics, Ltd.
 World Headquarters
 1919 North Loop West, Suite 110 Houston, Texas 77008, USA
 Phone: (713) 828-4200 | Fax: (713) 868-4584
info@FamilyTreeDNA.com

Jewish Genes & Genealogy

Families and Family Trees

A *Kohen* today has the status of *Kohen Muhzak*, assumed *Kohanic* status *Halachically*, the status of *Kohan Miyuchas*, of veritable lineage, requires witnesses or equivalent, that his father's father's father, etc. served as a *Kohen* in the Temple in Jerusalem.

There are, however, families of *Kohanim* among the Jewish people which have particularly strong traditions of their families' roots and branches.

Among the *Sephardim* there are *Kohanim* families with traditions reaching back to Temple times. A community of *Kohanim* existed on the island of Jerba, off the Mediterranean Coast of Tunisia, for more than 1,000 years. Iranian, Iraqi and Syrian Jewry trace their origins to ancient exile communities of Persia, Babylonia and Aram.

Well known *Ashkenazi Kohanim* families include the Cohens, the Katz's, the Kohanas and the Shapiros, Perhaps the best documented of these selected families are the Rapaports.

The earliest known Rapaport is Rabbi Yaakov *HaKohen* of Porto, who is known by the Rapaport name from 1462. It is likely that his immediate predecessors fled *Ashkenaz*, Germany around this time which was the year of the expulsion of Jews from Mainz. The region of Southern Germany left was known as Rapa. They came to Porto, a river city in the Padua region of Northern Italy. Thus the name Rapaport tells of the families' geographical origins.

Many great rabbinical leaders and scholars, intellectuals and statesmen are found in the families' lineage. Among them are Rabbi Meshulam Yekutiel *HaKohen* of Rafa, the publisher in 1472 of the first Hebrew book ever printed. Rabbi *HaKohen* Rapaport was the light of the exile, serving as *Av Beit Din*, head of the Rabbinical court in the descendants of "The Shach". Rabbi Shabtai *HaKohen* wrote *Sifte Kohen* (1622-1663) a major commentary on the *Shulchan Aruch*, also formed a branch of the family.

A widely known legend is that the Vilna Gaon, a first born, would seek out pedigreed *Kohanim* to perform a *pidyon* - redemption for him. Upon finding a Rapaport to perform the ceremony, he was satisfied that he had successfully accomplished the mitzvah.

The Baal Shem Tov is storied to have said that the Rapaports are verifiable among the *Kohanim*, and the Horowitz family among the Levites.

The Rapaport family now has members living in practically every location in the world. Dr. Chanon Rapaport of Jerusalem has compiled a family tree covering some 25 generations. With the help of a computer genealogy program known as "My Brothers Keeper", he keeps track of over 11,000 entries. The family continues to produce chief rabbis and authors, scientists and intellectuals.

The Jerba *Kohanim* - Among the oldest known continuous communities of *Kohanim* in the Diaspora is the community founded on Jerba, an island off the Mediterranean Coast of Tunisia.

Within the community and among the other inhabitants of the island, a general consensus reigns about the antiquity of the Jewish settlements and the uninterrupted Jewish presence in Jerba. In the indigenous chronology, the Jewish settlement antedates the coming of Islam. It antedates the hegemony of the Romans. It antedates the destruction of the second Temple in 70 A.D. and possibly even the destruction of the first 586 B.C. On some level, Jerba is perceived as the original and first Diaspora. In spite of this consensus regarding its antiquity, there is, surprisingly, no single, recognized version of the community's myth of origin. There are many versions which, even when not mutually contradictory, differ in detail and chronology. nevertheless, they all make the same statement and have the same meaning.

The most popular account dates back to the first Jewish settlement in Jerba to the aftermath of the destruction of the Temple of Solomon in 586 B.C. A group of priests, *Kohanim*, serving in the Temple escaped from Jerusalem and found their way to Jerba, carrying with them a door and some stones from the Jerusalem sanctuary. These were incorporated into the "marvelous synagogue", *Ghriba*, which they erected in Jerba, and it is on account of its antiquity and its connection with the holy Temple of Jerusalem that the *Ghriba* was and continues to be a locus of pilgrimage and veneration. The priestly refugees from Jerusalem settled in a village nearby this new sanctuary and were the founders of *Hara Sghira*, also known as *Dighet*, a supposedly Berberized form of the Hebrew *delet*, meaning door.

Until recently, the town was said to be populated only by *Kohanim*, members of the priestly caste descended directly from those who fled Jerusalem in the sixth century before the common era.

While the oral form of this tradition probably dates back many centuries, its earliest appearance in written form is apparently that found in a book, *Hashomer Emet*, by Rabbi Abraham Haim Addadi of Tripoli, published in Livorno in 1849.

Other traditions hold that it was priestly refugees, not of the first but of the second Temple (70 A.D.) who were the first Jewish settlers on the island.

Various archaeological artifacts - inscriptions, gravestones, remnants of ancient synagogues, genealogies engraved on stone - which were said to offer material proof for one or another of these myths of origin are now lost and survive only as part of an oral tradition.

Jewish Genes & Genealogy